

LADISLAV KUBEŠ – LADISLAV JACURA

JÁ NEVÍM, ČÍM TO JE

tuhi
f

p Každý je tak

starý jak se cí-tí to je práce pravda odvě-ká já své milé denně nosím

kví-tí, kvůli mně se půldne obléká. A když večer přichází na schůzku

září jako světla neo-nů. Tam uprostřed hluku po-li-

blm ji ruku *f* a složím svou poklonu. *f*

